

Arrest

nr. 129 967 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 13 mei 2014 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 20 november 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 14 januari 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Tolung Dechen, prefectuurstad Lhasa in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC).

Toen u zeven jaar oud was stuurden uw ouders u naar India voor scholing. Ze konden immers een inschrijving in een Chinese school niet betalen. In 1994 bracht een smokkelaar u naar de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Kathmandu, Nepal. Vervolgens reisde u met een bus van de "Nelen Khang" naar India.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1994 heeft u tot in 2013 in India verbleven. Van 1994 tot mei 2007 volgde u les in de "Tibetan Homes School" in Mussoorie in India. U woonde in de school. Tussen mei en september 2007 woonde u in het "Youth Hostel" in Bangalore. Tussen 1 september 2007 en 10 september 2011 volgde u een opleiding tot verpleegster in het "Sint Marthas Hospital" in Bangalore. Van 11 september 2011 tot 25 april 2012 werkte u als verpleegster in dat ziekenhuis. U woonde in een hostel van het ziekenhuis. Op 25 mei 2012 ging u als verpleegster aan de slag in het Shri Mahant Indresh Hospital in Dehradun. U woonde in het ziekenhuis. Op 21 juli 2013 nam u ontslag omdat u vast werk wou zoeken in New Delhi. U ging bij uw familie wonen in Dharamsala.

In augustus 2013 wou u deelnemen aan een examen in het Apollo-ziekenhuis in New Delhi. U kreeg echter te horen dat het voor buitenlandse verpleegsters niet langer mogelijk was om verpleegster te zijn in een ziekenhuis. Er was volgens u immers een circulaire in die zin uitgevaardigd. Dit is één van de redenen dat u besloot India te verlaten.

Een andere reden waarom u besloot India te verlaten is dat u een andere nationaliteit wilt zodat u naar Tibet, VRC kan terugkeren om uw familie te bezoeken. U probeerde immers van uit India naar Tibet terug te keren maar de Indische ambassade weigerde u daarvoor een document af te leveren.

Nog een reden is dat u, sinds het verlies van uw "Registration Certificate" (RC) in 2008, problemen hebt met de politie als u op pelgrimstocht gaat. De politie wil dan geld van u omdat u niet over documenten beschikt. U kan geen nieuwe RC krijgen omdat u daarvoor ouders in India zou nodig hebben.

Een laatste reden is dat het in India gevaarlijk is voor vrouwen als ze na halfzes 's avonds buiten gaan. Op een dag na uw werk ging u naar huis en enkele jongens volgden u. U was bang en durfde niet te kijken omdat ze dan anders zouden fluiten. U liep weg.

Op 19 november 2013 verliet u India per vliegtuig van op de luchthaven van New Delhi. U reisde met een vals Indisch paspoort op naam van S. K.. U vloog met een transit in Moskou, Rusland naar een u onbekende bestemming in Europa. Vervolgens ondernam u een reis van twintig uur naar België per trein en bus. Op 20 november 2013 kwam u in België aan. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: drie foto's, zeven studietoelaten, "Green Book", attest "Nelen Khang" Dharamsala, kopie attest "Nelen Khang" Kathmandu, attest Bureau van Tibet en websiteprint van circulaire F.NO.1-6/2012-INC van de "Indian Nursing Council".

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1994 heeft u tot in 2013 in India verbleven. Van 1994 tot mei 2007 volgde u les in de "Tibetan Homes School" in Mussoorie in India. U woonde in de school. Tussen mei en september 2007 woonde u in het "Youth Hostel" in Bangalore. Tussen 1 september 2007 en 10 september 2011 volgde u een opleiding tot verpleegster in het "Sint Marthas Hospital" in Bangalore. Van 11 september 2011 tot 25 april 2012 werkte u als verpleegster in dat ziekenhuis. U woonde in een hostel van het ziekenhuis. Op 25 mei 2012 ging u als verpleegster aan de slag in het Shri Mahant Indires Hospital in Dehradun. U woonde in het ziekenhuis. Op 21 juli 2013 nam u ontslag omdat u vast werk wou zoeken in New Delhi. U ging bij uw familie wonen in Dharamsala.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een "Registration Certificate for Tibetans"(RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u tijdens uw scholing over dergelijke RC beschikte maar dat u hem achterliet toen u naar Bangalore ging studeren. Toen een vriendin uw RC naar u wou brengen in 2008 verloor ze hem onderweg. U bent geen nieuwe RC gaan aanvragen omdat u daarvoor ouders in India zou nodig hebben. Zodoende beschikte u niet langer over een RC (CGVS pp. 5-6). Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. **Ten eerste** blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier immers dat het al geruime tijd niet langer nodig is om als Tibetaan in India te zijn geboren om recht te hebben op een RC. **Ten tweede** beschikte u voordien al over deze RC en ik zie niet in hoe u na verlies van uw RC plots ouders zou nodig hebben om een nieuwe RC te verkrijgen. **Ten derde** blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ooit daadwerkelijk heeft geprobeerd een nieuwe RC te verkrijgen. Integendeel, uit uw antwoorden blijkt duidelijk dat u dit nooit hebt gedaan (CGVS p. 5). **Ten vierde** nam u in India deel aan het openbare leven na het zogenaamde verlies van uw RC. U volgde nog een opleiding in het "Sint Marthas Hospital" en werkte vervolgens in dat ziekenhuis. Daarna werkte u in het "Shri Mahant Indires Hospital" tot in juli 2013. Ik kan niet aannemen dat u deze zaken zou hebben ondernomen zonder over een geldige verblijfsvergunning te beschikken in India.

Ik wijs er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Ik mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Belgische autoriteiten te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Omdat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u niet langer in het bezit was van een RC, kan ik redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw **vertrek uit India** stelde u **ten eerste** dat u niet langer als verpleegster mocht werken in India omdat u een buitenlander bent. U verwees daarbij naar

een bepaalde circulaire die u neerlegde (CGVS p. 5). **Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier mogen in India opgeleide Tibetaanse verpleegsters weldegelijk nog als verpleegster aan de slag in Indische ziekenhuizen.** Verder merk ik hierover op dat de **circulaire** waarnaar u verwijst om aan te tonen dat Tibetanen niet langer als verpleger of verpleegster mogen werken in Indische ziekenhuizen dateert van **25 maart 2013** terwijl u tot **u op 21 juli zelf ontslag nam** als verpleegster aan de slag was in het "Shri Mahant Indiresh Hospitaal" (CGVS p. 8). Bovendien stelt het attest dat u toen van die werkgever meekreeg dat ze er **geen bezwaren tegen hebben dat u een ander instituut vervoegt**. Gevraagd of u concreet hebt ervaren dat het niet meer mogelijk was om te werken als verpleegster stelde u dat u wou deelnemen aan een examen in het "Applo Hospital" in New Delhi maar dat niet mocht omdat buitenlanders geen verpleegster mochten zijn in het ziekenhuis (CGVS p. 8). Echter gevraagd waar dat ziekenhuis in New Delhi is gesitueerd, moest u het antwoord schuldig blijven. Uw antwoord beperkte zich tot dat u niet weet waar het ziekenhuis is maar dat u naar daar ging om een job te zoeken (CGVS p. 8), hetgeen weinig aannemelijk is. U legde hiervan ook geen document voor.

Een tweede reden voor uw vertrek uit India is dat u een andere nationaliteit wil om uw familie in Tibet, VRC te gaan opzoeken en dat u in India de Indische nationaliteit niet kan verkrijgen (CGVS p. 5). Dat u het Indische burgerschap niet kunt krijgen en een andere nationaliteit wilt, vallen niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of vormen geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verder blijkt nog uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen in India wel over een heel aantal rechten beschikken.

Een derde reden voor uw vertrek uit India is dat u problemen kende met de politie als u op pelgrimstocht ging omdat u niet over documenten beschikte (CGVS p. 5). Gezien bovenstaande vaststellingen over de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het niet langer beschikken over een RC is het ongeloofwaardig dat u deze problemen kende.

Een laatste reden voor uw vertrek uit India is dat het heel gevaarlijk is voor vrouwen in India die na halfzes 's avonds niet alleen buiten kunnen gaan (CGVS p. 5). Gevraagd of u persoonlijk dergelijke problemen heeft gekend, beperkte uw antwoord zich tot dat op een dag toen u van uw werk kwam jongens u volgden en plaagden. Gevraagd wat er juist gebeurde, beperkte uw antwoord zich tot dat als u zou kijken ze zouden fluiten en u dan maar bang wegliep. Verder kende u op dit vlak geen problemen in India. Het feit dat jongens u plagen en eventueel zouden nafluiten kan bezwaarlijk als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming worden beschouwd.

Verder merk ik over uw problemen op dat u in uw antwoorden in de vragenlijst enkel vermeldde dat u India hebt verlaten omdat u er niet langer als verpleegster mocht werken. De overige problemen haalde u niet aan. Nochtans werd u expliciet gevraagd of u nog problemen kende met de autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard. U antwoordde telkens ontkennend. Tevens merk ik op dat terwijl u in de vragenlijst enkel verwijst naar het feit dat u niet langer als verpleegster mocht werken u voor het CGVS verklaarde dat de belangrijkste reden dat u India hebt verlaten, is dat u uw ouders en familie nog eens wil zien (CGVS p.6).

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een "Identity Certificate" (IC), ook

wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een NORI-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Immers, uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben, zijn niet aannemelijk. U was immers amper op de hoogte over de gegevens in dit paspoort. U verklaarde dat u met een vals Indisch paspoort reisde op naam van S. K.. Verdere gegevens kende u niet. U wist niet welke geboortedatum en –plaats in het paspoort werden vermeld. Evenmin wist niet welk visum in het paspoort was aangebracht. Of er oudere visa instonden wist u evenmin. Het is ook niet aannemelijk dat de smokkelaar u zei dat u enkel de naam moest kennen en dat dat genoeg was (CGVS pp. 6-7). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat de smokkelaar u niet nauwgezet heeft geïnformeerd over de details van deze reis.

Verder merk ik over uw reis naar België op dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) andere verklaringen aflegde dan voor het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u dat u op 19 november 2013 **van Delhi naar België vloog met een tussenlanding in Moskou**. U verklaarde bij de DVZ dat u **dezelfde dag van uw vertrek in België aankwam** (Verklaring punt 33). Voor het CGVS verklaarde u dat u op 19 november **naar Moskou vloog en daar een ander vliegtuig nam naar een u onbekende bestemming in Europa. Vervolgens reisde u 20 uren met de trein en de bus naar België waar u op 20 november aankwam**. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid had u geen aannemelijke verklaring U kon enkel beamen dat u bij de DVZ had verklaard dat u van New Delhi naar Rusland ging en van Rusland naar België (CGVS p. 6).

Het is ook hoogst bevreemdend te noemen dat u 1.050.000 Indische roepies (12.374 euro) zou uitgeven om met valse documenten naar hier te reizen terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te verkrijgen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Uw verklaring dat u niet over een IC beschikte omdat u uw RC verloren was en dus geen IC kon aanvragen is niet aannemelijk gezien het ongeloofwaardig is dat u niet over een RC beschikte.

Tot slot merk ik over uw reis op dat u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg en –documenten.

Uw ongeloofwaardige verklaringen over uw reisdocumenten samen met die over uw RC en reisweg laten het vermoeden ontstaan dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin

vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u bent gereisd en eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Redelijkerwijs kan ik er dus van uitgaan dat u over een IC beschikt en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen. Ik ben van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielmotieven in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Uw "Green Book" staft dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap behoort. Het attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, de kopie van het attest van de "Nelen Khang" Kathmandu, het attest van het Bureau van Tibet vormen samen met de foto's een begin van bewijs dat u uit Tibet, VRC afkomstig bent. De zeven studie- en werkattesten staven uw scholing, studies en werk. De circulaire van de "Indian Nursing Council" staft, gezien de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, niet dat u, als Tibetaanse vluchteling in India opgeleid als verpleegster, in die hoedanigheid niet mag werken in Indische ziekenhuizen. Volgens deze informatie mogen in India opgeleide Tibetaanse verpleegsters weldegelijk nog aan de slag in Indische ziekenhuizen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in uw geval kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar Indië."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op [http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde](http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde;);
6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;
7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;
8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
9. Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;

13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Relocating and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFM, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012, p. 32;
26. The Times of India, "Nursing council's decision leaves Tibetan nurses worried", 30 september 2014, te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-09-30/india/42535202_1_nurses-central-tibetan-administration-sangay;
27. deredactie, "India opgeschrikt door brutale groepsverkrachting", 23 januari 2014, http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/140123_india_groepsverkrachting;
28. Enfance tiers monde, "Tot 60 verkrachtingen per dag in India, http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 19 februari 2014, een "*Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*", UNHCR, februari 2003 en een "*COI Focus "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)"*", van 29 januari 2014.

1.3.3. Bij een schrijven van 6 mei 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus "*China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*" van 25 maart 2014 en COI Focus "*China - De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*" van 25 maart 2014.

1.3.4. Verzoekende partij legt ter terechtzitting van 13 mei 2014 een aanvullende nota neer, waarbij volgende stukken worden gevoegd: "stuk 29: dit betreft een verklaring die ook werd ondertekend door de ambassade van India te Brussel na de aanvraag tot een IC. Men werd weggestuurd en er werd gezegd dat men zich maar tot het Tibet Bureau diende te wenden. Dit haalt de verklaringen van verweerster onderuit als zou men (makkelijk) een IC kunnen bekomen via de ambassade hier; stuk 30: dit betreft de verklaring van de begeleider die mee was naar de ambassade over wat daar is gebeurd en staft opnieuw het ongelijk van verweerster. Deze persoon is werkzaam in drie vluchtelingen VZW's; stuk 31: dit betreft een studie van het IRB/CISR over de toepassing van artikel 1 E van de

vluchtelingenconventie echter wordt verwezen naar de situatie van Tibetanen in India en wordt geconcludeerd dat Tibetanen niet dezelfde basisrechten hebben als Indiërs en daarom niet kunnen uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1E vluchtelingenconventie. Deze redenering kan naar analogie worden toegepast, stuk 32: het betreft hier een origineel krantenartikel dat aantoont hoe men tegenover Tibetanen die het land ontvlucht zijn staat in India; stuk 33: dit betreft het bewijs dat beide zaken: EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13 en EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13 nog altijd hangende zijn voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. Verzoekster legt tevens een kopie van een krantenartikel neer (stukken 32 en 33)".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster steunt haar eerste middel op de "*Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan "*van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984*". In een derde middel beroept verzoekster zich op de "*artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van "*artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.*".

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.5. Verzoekster is van Tibetaanse origine en stelt geboren te zijn op 15 juli 1987 in Lhasa, de Volksrepubliek China (VRC). Verzoekster zou reeds in 1994, op 7-jarige leeftijd Tibet hebben verlaten, wat haar gebrek aan Chinese identiteitsdocumenten kan verklaren. Hoewel niet gedocumenteerd kan worden vastgesteld dat verzoekster van Chinese herkomst en nationaliteit is, dan stelt de Raad vast dat verzoekster naast een origineel Green Book, ook een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu voorlegt en haar verklaringen over haar verblijf in India en haar familie in China, aannemelijk zijn. Aldus kan alleszins blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse wordt beschouwd. Mede gezien verzoeksters jonge leeftijd waarop zij Tibet heeft verlaten, kan haar aldus het voordeel van de twijfel worden toegekend wat haar Chinese herkomst betreft.

2.6. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Voor zover verzoekster moet worden gevolgd dat zij in China geboren is, kan worden vastgesteld dat zij 7 jaar was toen ze door haar ouders naar India werd gestuurd om te studeren. Hieruit kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Verzoekster stelt nog dat zij deelnam aan betogingen in India, doch haalt geen problemen aan in dit verband, enkel dat zij *“misschien sta ik op foto en zien de Chinezen dat”* (gehoor p. 8), wat hoogst onwaarschijnlijk is. Verder haalt verzoekster als reden dat zij India verlaten heeft, aan dat zij terug wou gaan naar Tibet en dat zij daarvoor in België de juiste papieren wenst te bekomen (vragenlijst 3.5), waaruit alleszins geen subjectieve vrees kan worden afgeleid. Aldus worden geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat verzoekster vervolging vreest in China.

2.7. Hoe dan ook verzoekster betwist geenszins dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen op het CGVS sedert 1994 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.8. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.9. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.10. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota). Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake “de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG” die als volgt luidt “kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art 26 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?”

Is de omzetting van art 26 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art 26 van de richtlijn 2005/85/EG nu art 26 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”

2.12. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: “De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoekster al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoekster de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoekster opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder “Niet-ontvankelijke verzoeken”:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoekster als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst steeds naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake “Het begrip „eerste land van asiel”

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoekster wanneer:

a) de verzoekster in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoekster kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoekster mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.13. Daargelaten de discussie over de 'voldoende' in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus 'reële' bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer "*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*". Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term "reëel" (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dat het woord "voldoende" (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoekster geniet van een reële bescherming in India.

2.14. Immers verzoekster kon in India, minstens vanaf 1994, ongemoeid en veilig verblijven, studeren en werken. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse beschouwd (Green Book).

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Echter uit het administratief dossier en de gevoegde updates kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals").

2.16. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.17. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekster heeft haar middelbare school in India gedaan, behaalde een diploma General Nursing and Midwifery Training in augustus 2011 (na een opleiding van 1 september 2007 tot 28 februari 2011 waarbij ze een internship van 1 maart 2011 tot 31 augustus 2011 volbracht) waardoor ze in India als verpleegster en vroedvrouw kon optreden, "entitled to use the title of Registered Nurse en Midwife" (Registration Certificate 20 december 2011). Verzoekster heeft nadien van 11 september 2011 tot 25 april 2012 als Full Time Intern Nurse in het St. Martha's Hospital gewerkt en heeft van 25 mei 2012 tot 21 juli 2013 als Staff Nurse in het Shri Mahant Indiresh Hospital gewerkt.

2.18. Verzoekster blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekster aangebrachte

informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. In zover verzoekster volhoudt dat haar RC verloren werd, stelt de Raad vast dat verzoekster na het beweerde verlies van haar RC geen pogingen ondernomen heeft om een nieuwe RC of desgevallend een duplicaat te verkrijgen, evenmin bij de regularisatiecampagnes (gehoor p. 5), hetgeen niet ernstig is. Bovendien licht verzoekster niet toe hoe ze nadien nog een stage zou kunnen lopen, haar officieel diploma zou kunnen ontvangen, een officiële registratie als verpleegster zou kunnen verkrijgen en tot tweemaal toe als verpleegster een officiële functie zou kunnen uitoefenen, indien zij geen RC zou hebben gehad. Dat er uit informatie zou blijken dat sommige Tibetanen zich niet bij de CTA zouden registreren, is niet pertinent gezien uit het door verzoekster voorgelegde Green Book blijkt dat verzoekster zich wel degelijk heeft geregistreerd bij de CTA. Verzoekster is op dit punt volstrekt ongeloofwaardig. Waar verzoekster nog meent dat zij problemen zou kunnen krijgen indien de Indische autoriteiten er zouden achter komen dat haar verloren gegane RC gebaseerd was op valse gegevens, stelt de Raad vast dat dergelijke loutere bewering niet geadstrueerd wordt door verzoekster, noch kan blijken uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) zoals deze in de COI's beschreven staat, temeer momenteel geen vertegenwoordigende ouder meer nodig is voor het verkrijgen van een RC en ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen bekomen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de *COI Focus "CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India"* van 11 maart 2014 stelt "Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties in RC's en IC's (zie infra) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [*Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009*]. Verzoekster beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoekster problemen zou krijgen over een incorrecte verloren gegane RC indien zij probleemloos op basis van haar echte gegevens een nieuwe RC kan verkrijgen. Verzoekster blijft aldus bij loutere beweringen en kan gezien het Indische beleid en campagnes om alle Tibetanen een RC te bezorgen, niet overtuigen over geen RC te (kunnen) beschikken.

2.19. Verzoekster kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijk praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.20. Voor zover verzoekster beweert dat ze in India niet als verpleegster mocht werken, wordt dit tegengesproken door verzoeksters eigen werkervaring en door de in het administratief dossier aanwezige informatie. Het voorgelegde document van de *Indian Nursing School* heeft overigens enkel betrekking op de mogelijkheden om te studeren in India en de erkenning van diploma's. Hoe dan ook, de objectieve vereiste van specifieke diploma's voor de toegang tot bepaalde hogere studies, zijn niet etnisch gebonden, noch specifiek gericht op Tibetaanse vluchtelingen. Daarenboven blijkt dat verzoekster zelf vrijwillig ontslag heeft genomen om in een ander ziekenhuis te werken.

2.21. Dat verzoekster geen recht heeft op de Indische nationaliteit, valt niet onder de vluchtelingencriteria en is bovendien niet aangetoond. Waar verzoekster tevens melding maakt van problemen met mannen, beperkt zij zich *in casu* tot de enkele vermelding dat zij "op een dag na mijn werk ging ik naar huis en jongens volgden me en plaagden me" (gehoor p. 6), wat bezwaarlijk zwaarwichtige problemen zijn, laat staan een vervolging kunnen inhouden. Verder haalde verzoekster

als reden dat zij India verlaten heeft, aan dat zij terug wou gaan naar Tibet en dat zij daarvoor in België de juiste papieren wenst te bekomen (vragenlijst 3.5), wat geenszins de toekenning van internationale bescherming kan rechtvaardigen, te meer nu verzoekster haar vrees voor China inroept om hier de vluchtelingenstatus te verkrijgen. Waar verzoekster nog wijst op het verlies van gronden en huizen, stelt de Raad vast dat dit nieuwe elementen zijn waarvan niet wordt verklaard waarom dit thans wel belangrijk is, noch wordt aangetoond waarom dit tot een nood aan bescherming moet leiden. Verzoekster is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat ze niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.22. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.22.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De update van de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", vermeldt dat "*Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocommissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedepoteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]*" en "*Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedepoteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en "gevraagd zijn om over te steken" [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.*"

2.22.2. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukkings- of afschrikingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt.

2.23. Het staat verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoekster dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoeksters loutere bewering "*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan*

schade”, wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boude bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.24. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van India is ongegrond.

2.25. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen.

2.26. Verzoekster zou met een vals (blauw) Indisch paspoort hebben gereisd en 1.050.000 IR hebben betaald om haar beweerde illegale reis te financieren (gehoor p. 7). Verzoekster adstrueert echter op geen enkele wijze haar voorgehouden reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoekster stelt *“smokkelaar zei dat ik enkel de naam moest kennen”* en evenmin toelichtingen kan geven over de geboorteplaats, geboortedatum of de aard van het visum (gehoor p. 7), is geenszins geloofwaardig gezien de veelvuldige individuele controles op intercontinentale vluchten. Verzoekster gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover zij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat niet het geval is. Verzoekster is dan ook ongeloofwaardig over haar uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, temeer de tegenstrijdige en lacunaire verklaringen op de DVZ inzake de aankomstdatum en de gebruikte reismiddelen (gehoor p. 6). Zij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe zij haar land in werkelijkheid verliet. Bovendien werd reeds hoger vastgesteld dat geenszins geloofwaardig is dat verzoekster niet over een RC beschikte. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoekster met een vals paspoort heeft gereisd, dit aan de smokkelaar zou hebben gegeven en niet hebben teruggekregen. Verzoekster faalt aldus op ernstige wijze in haar medewerkingsplicht. Dat *“Er is geen enkele reden om te twifelen aan de verklaringen van verweerster (bedoeld wordt: verzoekster)”*, kan niet blijken gezien verzoekster het ontbreken van een IC inroept om haar terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat zij de waarheid spreekt. Evenmin kan uit het gebrek aan een visumdossier enige nuttige conclusie worden afgeleid. Verzoekster beperkt zich dan ook tot het volharden in haar verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hoe dan ook, verzoekster laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door haar gebruikte reisdocumenten, zodat zij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om haar terugkeer aan te vechten.

2.27. Verzoeksters attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden

aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikken. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 29 en 30) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster gezien haar ongeloofwaardige, tegenstrijdige en lacunaire verklaringen ter zake. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoekster niet aantoont geen IC te bezitten of te kunnen bezitten – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.28. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.30. Verzoekster vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.31. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.32. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK